

[Madsen-Mygdal.]

skulde man ikke høre Bebrejdelser fra vor Side med Hensyn til Motivet. Men vi ser ikke rettere end, at den Afgørelse, der er truffet, anbringer baade den paagældende Embedsmand og det paagældende Ministerium i en uheldig Stilling, og vi mener, at Tjenestemandslovens § 18 giver en Anvisning paa andre Fremgangsmaader, der vilde være mere tjenlige for alle Parter i Sagen. Under Hensyn til den særlige Tilsynsvirksomhed, der ved Lovgivningen er tillagt netop Handelsministeriet, retter vi fra vor Side en indtrængende Opfordring til Ministeriet; vi ønsker ikke at bruge denne Sag politisk, men vi tillader os at rette en Opfordring til Ministeriet — idet vi udtaler Haabet om, at Ministeriet vil tage denne Opfordring under alvorlig Overvejelse —, en Opfordring om paa ny at beskæftige sig med Sagen og at tilstræbe en Ordning, der i højere Grad, end det — i hvert Fald efter vor Mening — nu er sket, sikrer Handelsministeriet — og det er det vigtigste i Sagen — den Autoritet, som dets Virksomhed forudsætter.

Christmas Møller: Det var jo aabenbart for alle, straks da Meddelelsen i August Maaned kom om Kontorchef Arendrups Bedragerier, at der, saavel indenfor selve det paagældende Ministerium som indenfor Ministeriet i det hele taget, herskede en ikke ringe Raadvildhed med Hensyn til, hvorledes man skulde tage paa denne Sag, og allerede paa et meget tidligt Tidspunkt udtalte den højtærede Statsminister — saaledes som det jo ogsaa er blevet omtalt under denne Debat —, at der i Virkeligheden ikke var noget Sted at lægge Ansvaret, der var kun at lægge Ansvaret paa Bedrageren og ikke noget som helst andet Sted. Og hvis jeg i Dag spurgte den højtærede Statsminister — der jo er saa overordentlig villig til at lade sig interviewe, og som maaske heraf kan lære at være lidt mindre villig dertil i Fremtiden —, om han i Dag vilde godkende dette, saaledes at han sagde, at der intet Sted var at lægge noget Ansvar, saa kunde jeg sige, at selve den Beretning, som hans egen Handelsminister har afgivet, viser jo, hvor kortfattet den end er, at selve den Stilling, som Statsministeren til at begynde med tog til Sagen, har ikke kunnet holde.

Der herskede da, overrasket som man var, forfærdet som man var, en ikke ubetydelig Raadvildhed, og fra Ministeriets Side besluttede man — saaledes som jo det høje Ting ved — under 2. Oktober at

skrive til Justitsministeriet, som da atter skulde foranledige, at Rigsadvokaten undersøgte, om nogen Embedsmand i Handelsministeriet havde udvist Forsømmelighed, og om der burde gøres et Ansvar gældende heroverfor.

Under Finanslovens første Behandling udtalte jeg paa mit Partis Vegne følgende, som jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere:

„Vi synes, at de Kendsgerninger, som allerede er kommet frem, bærer Vidnesbyrd om, at der ved Siden af Rigsadvokatens Undersøgelse maa komme denne klare Redegørelse fra Ministeren — Rigsadvokaten skal jo ikke beskæftige sig med alle Forhold —, og Sagen maa endvidere føre til, at Revisionsbestemmelserne maa føres til Bunds.“

Dér blev det af det konservative Folkeparti — det findes i Folketingstidende for i Aar Sp. 178 — klart sagt, at ved Siden af den Undersøgelse, som kun skulde vedrøre det kriminelle Ansvar i Sagen, maatte der fra Ministeriets Side gives Rigsdagen og Offentligheden en Redegørelse for de andre Sider denne Sag vedrørende, det indreministerielle Ansvar, kaldte jeg det et andet Sted i min Tale, det Ansvar, man eventuelt maatte lægge paa Departementschefen og andre Embedsmænd i Ministeriet. Vi har nu faaet Beretningen fra Handelsministeriet, vi har faaet Redegørelsen fra Rigsadvokaten om det kriminelle Ansvar eller Ikke-Ansvar — jeg skal senere med nogle Bemærkninger vende tilbage hertil —, men vi har jo kun i et meget ringe Omfang, i Forhold til hele Sagen fyldende meget lidt, faaet den Redegørelse fra Handelsministeren, som man den Gang maatte forvente vilde komme. Det er jo ogsaa ganske aabenbart, at Handelsministeren har søgt at knappe det saa meget af som muligt, har været overordentlig ubehagelig berørt ved Sagen og derfor har udtalt saa lidt som overhovedet muligt, og vi mener selvfølgelig som alle andre — det maa jeg da formode, Oppositionspartier saavel som Regeringspartier —, at det er rimeligt, at Rigsdagen kommer til at beskæftige sig med denne Sag, at den faar et Ord at sige, og at denne Sag ikke, saaledes som man forventede det fra en vis Side, kunde afsluttes blot med denne Beretning.

Jeg for mit Vedkommende kunde maaske have ønsket, at denne Debat havde ventet et lille Stykke Tid endnu, thi for den ene af disse Embedsmænds Vedkommende, nemlig den nuværende Bankinspektør, staar det den Dag i Dag som et aabent